

hederne her, hvorfor stillede han saa ikke et Forslag i den Retning? Hvorfor udarbejdede han ikke et Forslag og satte det frem til Drøftelse i Udvalget? Saa kunde vi have forhandlet derom. At han kommer nu ved tredje Behandling og beklager sig over, at man slet ikke har taget Hensyn til hans Forslag — som man slet ikke har set — synes jeg, han kunde have sparet os for.

Birck: Ærede Herrer have talt om de Ændringsforslag, jeg stillede i Gaar. Jeg vil da have Lov til i Sandhedens Interesse at oplyse følgende om dem: Det ene var Ændringsforslaget om det ekstraordinære Tilskud til de gamle. Det andet var Forslaget om, at naar Garanter tegnede sig som Garanter for 100 Kr., skulde de betale 10 Kr. kontant. Ja, det var dette Ændringsforslag, den højtærede Minister fandt latterligt. Jeg antager, at naar den højtærede Minister finder et saadant Ændringsforslag latterligt eller barnagtigt og slet, turde det maaske ligge deri, at den højtærede Ministers Retsbegreber ere noget anderledes end mine. (*Indenrigsministeren* [Berntsen]: Nej, det var det Forslag om de alderdomsforsørgelsesberettigede; jeg sigtede til!) Dertil skal jeg sige, at jeg har spurgt min ærede Meningsfælle, den højtærede Landstingsmand fra Lyngby (Piper), om det kunde gennemføres, og han mente, han som Sogneraadformand vilde være i Stand til at gennemføre det. Det andet Forslag, som skulde være latterligt — jeg stillede jo kun 3 —, var det om de 13,000 Sparere, hvis Konti skulde tages ud straks, idet de intet betød, da de 13,000 Konti kun i alt androg en 300,000 Kr., saaledes at de lige straks skulde overføres uden Afkortning. Atter denne Ting behandlede den ærede Ordfører og den højtærede Minister som latterlig. Jeg vil tilstaa, de have noget let Spil mod mig, idet jeg ikke altid i det ønskede Omfang, selv naar jeg handler efter mine ærede Gruffefællers Ønsker, kan regne paa deres Støtte. Men i hvert Fald, det er i og for sig ogsaa af mindre Betydning, da det Maal, jeg altid har sat mig i Folketinget, ikke er det at behage hverken Per eller Povl, men at handle saadan, at de bedste og mest retsindige i det danske Folk omtrent kunde føle, at jeg i hvert Fald mente at ville det rigtige. Det har for mig været af meget mere Værdi end Tilslutning fra en eller anden Rigsdagsmand.

Den højtærede Minister udtalte, at

jeg ikke havde stillet Forslag om Likvidation. Nej, det har jeg ikke, men jeg vil i øvrigt sige, at Forslaget var under Arbejde, men vi havde en meget kort Tid til at udarbejde et nyt Forslag. Jeg ønsker dog at sige, at naar jeg som Opposition blot har sagt den Ting: Den Vej, De er slaaet ind paa, er ufarbar, gaa en anden — saa har jeg straks anvist den højtærede Minister og hans Parti Vejen, nemlig at gaa til en Likvidation og i samme Øjeblik oprette en ny Sparekasse. Jeg bad de ærede sjællandske Medlemmer indtrængende om at sørge for at faa en ny Garantitegning til en saadan Kasse, om at faa Eksportforeningens Forhold i Orden i Tide for ikke at spille Tid. Men de Herrer vilde ikke høre paa noget, de sagde ganske stejlt: Denne Vej eller ingen.

Nu har jeg sagt, og det er ikke for at spaa — den højtærede Minister kan jo tale om, hvor jeg staar eller ikke staar, hvilken Ret jeg har til at tale, — men saa meget er sikkert: der er noget, der hedder Kendsgerningernes Logik, og om en Maaned staa vi overfor et nyt Moratorium..... (*Halsted:* Og saa er der ingen Rigsdag til at vedtage det). Ja, Rigsdagen er vel formentlig inde den 1. Maj. Men saa staa vi foran Moratoriets Udløb, og saa vil jeg spørge den højtærede Minister: Hvad vil den højtærede Minister saa gøre? Hvordan vil hans Stilling saa være? Saa tror jeg, den højtærede Minister vil indrømme, at hvert Øjeblik er vundet, hvor Ministeren har faaet den om end sene Erkendelse, at man maa gaa en anden Vej.

Jeg har ikke ønsket i denne Sag at gaa haardt løs paa den højtærede Minister, han er ikke her gaaet sit eget Ærinde. Det, jeg anklager ham for, er ikke en Fejl i Forstaaelsen, men maaske snarere en Fejl i Karakteren, det er det, at han har følt sig forpligtet til at gaa efter de sydsjællandske Rigsdagsmænds Ønske uden at vejlede dem om — deri ligger den højtærede Ministers Fejl —, at dette Ønske var i Virkeligheden en afgørende Fejl.

Den højtærede Minister slog som sædvanlig ind i den Tone, han ikke kan komme fra. Han kan ikke glemme den Tid, da han var Tingets Benjamin, da han var den Mand, af hvem man ventede om ikke just de mest dybtgaaende Bemærkninger, saa i alt Fald rammende og morsomme Bemærkninger. Den højtærede Minister kan ikke glemme den Tid. Det er en Fejl hos ham. Ministeren vendte sig til mig og talte om Mangel paa Beskedenhed. Jeg tror dog nu at være naaet til en Alder,